

ΠΡΟΛΟΓΟΣ:

Γεννήθηκα το 1941 στο χωριό Λάρνακα της Λαπήθου, της επαρχίας Κερύνειας. Ένα όμορφο χωριό στους πρόποδες του Πενταδάκτυλου. Από μικρός έμαθα να ενδιαφέρομαι για τα κοινά, πρώτα από το περιβάλλον της οικογένειας και δεύτερον από την ομαδική προσφορά της κοινότητας του χωριού σε κοινωφελή έργα. Μαθητής ακόμη στις τελευταίες τάξεις του δημοτικού, γύρο στο 1951-53, συμμετείχα, εις το κατά δύναμη, στις εθελοντικές εργασίες της κοινότητας, για την ανέγερση του νέου Δημοτικού σχολείου του χωριού και την διάνοιξη του λαγουμιού, (είδος πηγής νερού), κοντά στον Φάραγγα. Χτίσαμε και ασβεστοκάμινο για τις ανάγκες ανέγερσης του σχολείου. Ακολούθησε ο απελευθερωτικός αγώνας της ΕΟΚΑ 1955-59, όπου σύσσωμος ο Ελληνισμός της Κύπρου, (αγωνιστές, άνδρες, γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι), αγωνίστηκαν με ηρωικό πατριωτισμό και αυτοθυσία. Ακόμα και τα ζώα μας μπήκαν στο πνεύμα του αγώνα. Ποιος ξέρει, μπορεί να διαισθάνθηκαν την αναστάτωση που μας προκαλούσαν οι Άγγλοι στρατιώτες με τις έρευνες στο σπίτι μας, (που βρισκόταν στον κύριο δρόμο, περίπου 1.5χμ πριν το χωριό) και αντέδρασαν και αυτά με το δικό τους τρόπο. Για παράδειγμα ο σκύλος μας, ο Μήδας ράτσας Λαπρατόρ, μόλις αντιλαμβανόταν ότι ερχόντουσαν Άγγλοι στρατιώτες στο χωριό, είτε σε μηχανοκίνητες μονάδες είτε πεζοπόροι, μας προειδοποιούσε με ένα ξεχωριστό γαύγισμα. Με αυτό τον τρόπο μας έδινε το ελάχιστον 15 λεπτά προειδοποίηση προτού φθάσουν κοντά μας. Σε άλλη περίπτωση Άγγλοι στρατιώτες που έκαναν έρευνα στον μελισσώνα μας, (= ξεχωριστό δωμάτιο μέσα στην αυλή, με την μία πλευρά του κτισμένη από στοιβαγμένα τζιβέρτια), έσπασαν ένα από τα τζιβέρτια, (=πήλινη κυλινδρική Κυψέλη), νομίζοντας ότι ήταν κρυψώνας σπλισμού και οι μέλισσες όρμησαν πάνω τους. Οι στρατιώτες άφησαν τα όπλα τους και έτρεχαν μέσα στα χωράφια για να γλυτώσουν από τις οργισμένες μέλισσες που τους καταδίωκαν. Μετά από αυτό διέκοψαν την έρευνα και έφυγαν για περίθαλψη από τα κεντρίσματα που δέχτηκαν. Σε μια άλλη περίπτωση, ο πατέρας μου, δάσκαλος το επάγγελμα, πήγαινε καβάλα στο γαϊδούρι στο διπλανό χωριό, το Αγγιδάκι. Το μονοπάτι ανηφορικό σε ορεινή περιοχή. Σε κάποια στιγμή πετάχτηκαν Άγγλοι στρατιώτες, που ήταν καμουφλαρισμένοι μέσα στους θάμνους και του φώναζαν να σταματήσει και να υψώσει τα χέρια. Το γαϊδούρι όμως αφήνιασε και καλπάζοντας έφυγε από την σκηνή, με τον πατέρα μου καβαλάρη. Αυτά τα λίγα σαν μια σύντομη περιγραφή του πώς ήταν ο κόσμος της εποχής εκείνης, για να μπορέσει να γίνει αντιληπτή η σύγκριση με τα σημερινά δεδομένα.

Ο κόσμος της προγενέστερης εποχής ήξερε ότι το προσωπικό όφελος δεν έχει αξία, αν δεν φροντίσεις πρώτα να διασφαλίσεις και να βελτιώσεις το περιβάλλον στο οποίο ζεις. Σε αυτό το περιβάλλον εμπίπτει και η έννοια της Πατρίδας, της κοινωνίας, της Θρησκείας, της οικογένειας, της κοινότητας, του πολιτισμού κτλ. Διαφύλαττε την αξιοπρέπεια του σαν κόρην οφθαλμού. Για αυτό και μας έλεγαν το ρητό «παρά να βγει το όνομά σου καλύτερα να βγει το μάτι σου». Τότε οι Αρχές και οι Αξίες ήταν κανόνας στον τρόπο ζωής και η κοινωνία ήταν πολύ αυστηρή σε όσους τις παραβίαζαν. Αξιολογούσε τον καθένα, με βάση την προσφορά του στην κοινωνία και κατά κύριο λόγο με βάση του επιπέδου των αρχών του. Η αξιοπρέπεια είναι η βάση όλων των Αρχών. Μόνοι μας την καλλιεργούμε στον χαρακτήρα μας και δεν μπορεί κανείς να μας την καταστρέψει. Μόνο εμείς οι ίδιοι μπορούμε να την απαρνηθούμε ή να την εξαργυρώσουμε, είτε οικειοθελώς είτε υποκύπτοντας σε πιέσεις.

Πρέπει να νοιώθουμε ευγνωμοσύνη στους προγόνους μας, διότι κάτω από συνθήκες κατοχής επί χιλιετίες, κατάφεραν να μας παραδώσουν μια κοινωνία, φορτισμένη με αξιοπρέπεια και πατριωτισμό, με ένα καθαρά Ελληνικό πολιτισμό και μία Ορθόδοξη Χριστιανική Θρησκεία εμπλουτισμένη με το έργο των πολλών Αγίων του τόπου μας. Αυτή η ευγνωμοσύνη όμως, μεταφέρει την ευθύνη και την υποχρέωση σε εμάς, να παραδώσουμε στις επόμενες γενιές κάτι καλύτερο από ότι παραλάβαμε. Ας αναλογιστούμε όμως τι παρέλαβε η δική μας γενιά και τι παραδίδει στους απογόνους της; Σίγουρα υπάρχουν τεράστιες ευθύνες για το ανεπανόρθωτο κατόντημα στο οποίο βρίσκεται σήμερα η Πατρίδα μας και για τον εξευτελισμό της κοινωνίας μας. Τώρα παίρνουμε τις εφημερίδες και συνέχεια διαβάζουμε για τις ατασθαλίες σε Οργανισμούς και Υπηρεσίες, για την αμέλεια και τις αποτυχίες των κυβερνήτων στο ένα θέμα και την αύριο στο άλλο, για τις παρατυπίες στην διοίκηση, για τις μίζες, για τους φακέλους υποθέσεων που κήκαν στα δικαστήρια με εμπρησμό για να καταστραφούν τεκμήρια, για άλλες υπηρεσίες που χάνονται φάκελοι για να εξαφανιστούν στοιχεία, και πολλά άλλα. Διερωτάται ο κόσμος, που οδηγείται αυτή η Πατρίδα; Πόση αδιαφορία, πόσες ατασθαλίες, πόση εκμετάλλευση, πόσα λάθη, πόσο εξευτελισμό της κοινωνίας; Διαβάζουμε τις καταγγελίες την μια μέρα και την άλλη θάβονται σε βαθύ πηγάδι. Κανένας ένοχος, καμία ευθύνη καμία τιμωρία, καμία διαμαρτυρία. Όλα διαγράφονται και όλα ξεχνιόνται σε ελάχιστο χρόνο. Αφού το Κύκλωμα της Διαφθοράς έχει τα πλοκάμια του παντού, ποιος θα κατηγορήσει και ποιος θα δικάσει ποιόν;

Μετά την ανεξαρτησία, η Ηγεσία μας φρόντισε να καταστρέψει την αξιοπρέπεια του λαού, με σκοπό να τον υποτάξει και να τον φιμώσει για να μπορεί να τον χειρίζεται όπως θέλει. Οι ικανότητες, οι αρχές και οι αξίες δεν λαμβάνονται καθόλου υπόψη. Το μόνο που χρειάζεται για να προωθηθεί κάποιος στον Δημόσιο ή/και τον Πολιτειακό τομέα, είναι η υποστήριξη από το κύκλωμα του κατεστημένου (το λεγόμενο ΜΕΣΟ του Κυκλώματος). Για να εξασφαλίσεις όμως την υποστήριξή του Κυκλώματος, πρέπει να τους παραδόσεις την αξιοπρέπεια σου, να δηλώσεις τυφλή υποταγή στο κύκλωμα και στις εντολές που θα σου δίνουν, να χειροκροτείς και να ζητωκραυγάζεις σε ότι λένε και ότι κάνουν (άσχετα αν η συνείδησή σου διαφωνεί), να συγκαλύπτεις ή/και να συμμετέχεις στις δόλιες ενέργειές τους και τελικά καταλήγεις να είσαι ένα πιόνι. Αυτοί που θέλουν να εργαστούν τίμια χωρίς να θυσιάσουν την αξιοπρέπιά τους, διώκονται μέχρι εσχάτων και οι περισσότεροι φεύγουν στο εξωτερικό για αναζήτηση εργασίας. Ακούω γονείς να λένε στα παιδιά τους να μην επιστρέψουν στην Κύπρο, όταν τελειώσουν τις σπουδές τους στο εξωτερικό και ραγίζει η καρδιά μου. Αυτό είναι το τίμημα της αξιοπρέπειας;

Με αυτά θέλω να καταλήξω στο ότι η υποδούλωση της αξιοπρέπειας του ανθρώπου με καταπιέσεις και άδικους διωγμούς από την ίδια την Ηγεσία της δήθεν δημοκρατικής πατρίδας του, είναι πάρα πολύ χειρότερη και πολύ πιο επιζήμια από την καταπίεση και τους διωγμούς της αποικιοκρατικής διακυβέρνησης.

Με τις προσωπικές μου απόψεις που προβάλλονται στα γραφόμενά μου, ελπίζω να προκαλέσω ωφέλιμους προβληματισμούς και να ρίξω λίγο φως μέσα στη συσκότιση και στη διαστρέβλωση των καταστροφικών ιστορικών γεγονότων του τόπου μας. Αποφάσισα να δημιουργήσω την παρούσα ιστοσελίδα για να μπορεί να τα διαβάσει ο κάθε ενδιαφερόμενος, διότι παρατήρησα απροθυμία στη δημοσίευσή τους από κάποια μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Εύχομαι ο Θεός να φροντίσει για την σωτηρία της Πατρίδας μας, καθότι εμείς αποδειχτήκαμε εντελώς ανάξιοι και αναξιοπρεπείς.

Ανδρέας Πετρούδης